

[Kurt Hansen]

nummer. Overenskomstforhandlingerne denne gang har såvel generelt som inden for slagteriområdet været aldeles topstyrede og veltilrettelagte fra socialdemokratiets og regeringens side. Man har fået fagtoppen med på sine indkomstpoltiske rammer, bl. a. fordi fagbevægelsens top jo accepterer indkomspolitik, og fordi der er blevet givet et løfte fra regeringens side til fagtoppen om, at man umiddelbart efter afslutningen af overenskomstforhandlingerne vil komme med en redøgørelse om overskudsdeling eller økonomisk demokrati.

Arbejdsgiverne har været glade for situationen; man har set, hvordan de gnider sig i hænderne og med et smil om munden accepterer de små bitte lønstigninger, som er blevet givet, de lønstigninger – som man selvfølgelig skal sætte i anførelsestegn – der vil betyde reallønsnedgang i forhold til, hvordan priserne udvikler sig.

Medlemmernes krav op til denne overenskomstsituation generelt er slet ikke blevet taget alvorligt i fagtoppen. Fagtoppen har accepteret de retningslinjer, som regeringen har lagt frem, som ligger helt i forlængelse af den indkomstpoltiske linje, socialdemokraterne har stået for igennem de sidste seks krisear, en politik, der hele tiden er blevet sparket op af skiftende borgerlige partier.

Man havde satset fra regeringens side på såkaldt decentrale forhandlinger denne gang – det ville have været for pinligt med et overenskomstindgreb fjerde gang i rap siden 1975 – men nu kommer man altså ikke uden om det alligevel, og det afdækker med al ønskelig tydelighed, at dette her handler om en statsligt dikteret politik, som absolut intet har at gøre med frie forhandlinger.

De arbejdergrupper, som har sagt ja til en dårlig minusoverenskomst, er blevet skræmt til at stemme ja gennem en skrækpropaganda og en hetz og gennem den daglige dosis tuden-øre-fulde med betalingsbalanceproblemer, omkostningsniveau og konkurrenceevne, og hvad den øvrige ideologiske medicin hedder.

Men ganske konkret: hvorfor nu dette indgreb? Jo, ganske enkelt fordi slagteriernes arbejdsgivere stod over for et umiddelbart nederlag; det er jo hovedårsagen til, at dette overenskomstindgreb bliver ført igennem. Arbejdsgiverne stod over for et overenskomstnederlag, hvor man måtte give en ræk-

ke indrømmelser i forhold til det aldeles hæsblæsende og menneskeødelæggende arbejdstempo, som eksisterer på slagterierne, og som har ført til, at der er sket et voldsomt opsving – og med rette – i strejkeaktiviteten inden for de seneste år. I 1977 var der i alt 2.400 strejkedage, og i 1979 var der 18.300 strejkedage. Og i øvrigt bliver der slagtet 10 pct. mere i dag, end der blev for 1½ år siden, uden at der er kommet flere folk til at lave det arbejde.

Dette her drejer sig slet og ret om, at en arbejdergruppe, ligesom typograferne har ønsket det, og ligesom socialrådgiverne har ønsket det, vil have indflydelse på egen arbejdssituation, at man ikke vil lade sig diktere, at man ikke vil lade sig spise af med noget, der ligger inden for rammerne af den socialdemokratiske politik. Og man må sige, det er ganske paradoksalt at opleve, at arbejdere igennem et hæsblæsende, forceret arbejdstempo skal slides ned, samtidig med at der er massearbejdsløshed også inden for slagteriområdet.

VS vil opfordre til, at man på trods af dette indgreb over for slagteriarbejderne fortsætter kampen for et menneskeværdigt arbejdstempo og for et sundt og sikkert arbejdsmiljø, og de detaljer vil fru Anne Grete Holmsgård uddybe.

Formanden:

Det er altid rart at få at vide, hvad taleren taler om, hvis man ikke skulle være i stand til at opfatte det.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Jeg vil ikke sige, at det på noget tidspunkt har undret mig, at den traditionelle højrefløj har indtaget den stilling, den har. Det har heller ikke undret mig, at socialdemokratiet og regeringen har stået som svajende siv. Men det var ærlig talt både pinligt og jammerligt at høre hr. Kaj Poulsens indlæg her under førstebehandlingen. Især befandt jeg mig på det punkt, hvor man faktisk krøller alle ti tæer rundt omkring sine egne fødder, da hr. Kaj Poulsen selv fremførte landbrugsorganisationernes og højrefløjens udtalelser om dyrøværnsproblemerne som et argument for – og et væsentligt argument for – et regeringsindgreb over for slagteriarbejderne.